

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἐκτ' Ἰουνίου κί' εἰκοστή,
δράσις τοῦ κράτους θαυμαστή.

**Γέλοια, τούμπανα, χαράς,
κλάμματα καὶ θυμφοραίς.**

Ἑλλάς δακρῶν ἄλμυρῶν
κί' Ἑλλάς γελῶτων χαίρει,
χαρᾶς πολλῆς καὶ συμφορῶν
ἀνέτειλαν ἡμέραι.

Δόξα μεγάλη καὶ τιμῆ
σ' ἐκεῖνα σου τὰ μέρη,
ὅπου γινήκανε νομοὶ
κί' ὁ κόσμος τὰ γεραίρει.

Αὐτὰ μὲ σέβας προσκυνοῦν
τοῦ Κόντη τὰς εἰκόνας,
αὐτὰ μεγάλα θά γενοῦν
καὶ νῦν καὶ στοῦς αἰῶνας.

**Κί' ὅσα δὲν ἔγιναν νομοὶ μαυροροῦν καὶ κλαίει
καὶ μοιρολόγια λένε.**
Ὅξεις Ἑλλήνων κοπετοὶ
σαλεύουν τὰ βουνά,
ποῦ λές πῶς Τούρκος τοὺς πατεῖ
κί' Ἐτέμ τοὺς κυβερνᾷ.

Ὁ ἔσφιξις ποῦ γίνηκε μ' αὐτὸ τὸ μανιφέστο,
αὐτοὶ μὲ μάσकुλα βροντοῦν,
πανηγυρίζουν τὴν γλυντοῦν,
κί' ἐκείνοι πᾶν ἄ ρέστο.

Φοβὸς περιλαμπρὸς κυτᾶ
τὴν νῆσον τῆς Λευκάδος,
ἔδραν νομοῦ τῆν χαιρετᾶ
καὶ πρώτῃν τῆς Ἑλλάδος.

**Ὁρθόνουσι οἱ Λευκάδιοι τὰ μέτωπά των γαῦρα
καὶ περπατοῦν εὐκνήμιδες,**

Ἔτος χίλια κί' ὀκτακόσια κί' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσάοις μὲς ὅτ' ὄν ψεύτη τὸν ντουμπᾶ

Ἐξακόσα κ' ἐξήντα κί' ἐννιά,
Βουλῆφοροι πολλοὶ ὅτ' ἀπανιά.

φριμάζουν τὰ Καλάβρυτα μὲ τὴν Ἁγία Λαύρα
καὶ μ' ὄλους τοὺς Ζαήμερες.

Πλακόνου σὺνεφα βαρειά,
μεράκια καὶ σκελέτια,
κάτου ὅτου Βάλτου τὰ χωριά,
ὅτ' ἀπέντε Βιλαέτια.

Μῦθρου ὁ Βάλτος ἐξεμεῖ
κί' ἡ Βόνιτσα φρυάττει
μὲ τὸν πιστό τῆς Γουλιμῆ
καὶ μὲ τὸν Μαυρομάτη.

Ἐστὴν Λακεδαίμονα σεισμὸς
καὶ ὅτῃν Κυπαρισσία
γιὰ τὸν Κορφιᾶτῃ χαλασμός
κί' ἔσπερινῆ θυσία.

Κτυπεῖται μὲ τὸν Ἀσιμῆ καὶ μὲ τὸν Μαρκεζίνῃ
κί' ἡ δόλια Σαντορινῆ,
καὶ τὸ στυστὸν Ἡφαίστειον ὅτ' ἀπλάγνα τῆς κοχλάζει
κί' ὁ κόσμος ἀλλάζει:

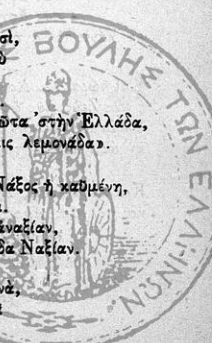
«Βράζει καὶ κόχλαζε, νησί,
ποῦ δὲν εὐτύχησες καὶ σὺ
ἔδρα νομοῦ νὰ γίνης
καὶ λαβίας νὰ μᾶς χύνης.

Κρῆμα ποῦ κάνει τὰ κρασιά, τὰ πρώτα ὅτῃν Ἑλλάδα,
ποῦ καὶ περιφρημῆ γκαλῶ μᾶς βγάσεις λεμονάδα».

Κλαίει μὲ τὸν Βαρότση τῆς κί' ἡ Νάξος ἡ καμμένη,
ποῦ σὰν καὶ πρώτα μένει.

Κοβεται ποῦ τὴν ἔκριναν ὡς ἔδραν ἀναξίαν,
ἀν κί' ἔχη κρέας καὶ νερὸ καὶ σμύριδα Νάξιαν.

Πέρνει καὶ τούτῃ τὰ βουνά,
κί' ἡ Σύρα τοῦ Τσιροπινᾶ

χαράς και φαγοπότι,
ποῦ μένει πάλι πρώτη.

Και κάθε κανακάρικο τῆς Σύρας ἀρχοντόπουλο
μ' ἔλθας γλωβρὸ κλαδάκι
στέφει τὸν Βοκοτόπουλο,
στέφει τὸν Βαφειδάκη.

Μαλλοτραβιέται, δέρνεται κι' ἡ δόλια Καρυστία,
τῆς ὀμορφιάς ἐστία,
και θλιβεται κατάκαρδα καθείς τοῦ κάλλους μύστης,
ἔδραν τὴν ὀνειρεύετο κι' ὁ Παππανικολῆς τῆς,
ἔδραν κι' ὁ Δούνης ὁ δεινός, μὰ τώρα κρῖμα κρῖμα
'στὴν τόση του ρητορική, ποῦ 'στῆς Βουλῆς τὸ βῆμα
εἶπε πῶς ἔχ' ἡ Κάρυστος και θάλασσαν χαρίεσσαν
και βροντερὰν κι' ἴχθησσαν.

Κι' ἡ τῶν Βουδούρηδων Χαλκίς
μεστὴ δυνάμεως κι' ἀλκής
πανηγυρίζει, γαυριᾶ, και κάνει τὸς ἀστεία
γιά τὸ φορκίεται μ' αὐτὰ τοῦ Δούν' ἡ Καρυστία.

Κι' ἡ Κόρινθος τοῦ Κροκιδᾶ
ξεπαρᾶλδνεταί, πηρᾶ,
ἰδοῦ κι' ἡ Κόρινθος νομάς
κι' ἔξω καθέννας μας καυμός.

Πάλιν ὡς πρῶτον ἀφνειὸν προώρισται νὰ γένης,
ὃ παλαιὸν κρησφύγετον καθέ κυρὰς Μαντώας,
κι' ἴσως και σήμερα νὰ 'πῆ κανένας Δημοσθένης
ὅτι τὸ πλεῖν εἰς Κόρινθον ὁχ ἴδιον παντός.

Και 'στὴν Ἀνάφη κοπετοί
και γιὰ τῆς ἔδρας λίμα,
κι' ἐνὸς κρυφοῦ διαλαλητῆ
πέφτει στὴ γῆ, 'στὸ κῆμα,
ἕνα μεγάλο μῆνυμα ἐκτυπήσετε τὰ στήθη,
τῆς Γορτυνίας θρέμματα,
γιατὶ δὲν εἶναι φέμματα
πῶς ὁ πιστός σας Θεοδωρῆς σκληρὰ σας ἀπαρνῆθη.

« Ὁ Μπακοπούλιος ὁ Ζεὺς, ποῦ θέλει νέον Ὅμηρο,
σὰς ἄφησε μὲ τὸν καὺμῶ,
σὰς ἄφησε χωρὶς νομῶ,
και κάνει τὸν ἀνήξερο και τὸν μισοκακώμιρο.»

Και τώρα λὲν Λαγκαδιανούς, λὲν και Δημητσανίταις :
ὁ νέος Ζεὺς μὰς ἄφησε, ποῦχει τῆς φαβορίταις,
ὁ λάμπαν μὲ τὸν Σερίριο και μὲ τὴν Κασσιόπην
κι' ὡς λέων εἰς τὴν σύγχρονον ἐμφανισθεὶς Εὐρώπην.

Και κατανεύσας ἄγριος τὸν Ὀλυμπον ἐλέλιξε
και πόλεμος αἰματορδὸς ἀμαχητὴ κατέληξε,
κι' ὀλέθρων ἔδουσε πυρός
κι' ἦλθεν εἰρήνης ἐποχή,
κι' ἀντὶ τρεχούμενος χρυσὸς
ἔγινε χάλκινη βροχή.

Κι' ὅπταν ἀπεκόμισε τὸν Ἄρην ἐντὸς λίκνου
ἔβαλε τριαντάφυλλα, μορφήν ἐπῆρε κύκνου,
κι' ὡς κύκνος χιονώτερος μὲ πῶρ ὑπὸ χιῶνας
ἔψαλεν ἄσμα κύκνεον στοὺς ἀθλοὺς τῆς Κορδόνας.

Ζεὺ Ἐρκίει, Ζεὺ Ὀρκίει, Ζεὺ Ἐνίει, Τροπάει,
Λαγκαδιανέ, Γορτυνίει, και Γαλλο-Βούρωπατε,
ποῦ 'στὸ κοιμμένο χέρι σου κρατεῖς τοὺς κεραυνούς,
μεγὰλα τὰ τερτίγια σου, ποῦ δὲν τὰ φθάνει νοῦς.

Σεισθήτε και μουγγρίσετε, βουὰ τῆς Ἀρκαδίας,
πῶς χάνεται τὸ πᾶν,
αὐτὸ τὸ σκέρτισο τοῦ Διδῆς μὲ παραγωγὸς καρδίας
τρανολαλεῖ κι' ὁ Πᾶν.

'Ανατριχιάζου τὰ κλαριά, τὰπάτητα τὰ βράχια,
'στῆς Στυμφαλλίας τὰ νερά κοάζου τὰ βατράχια,
και μὲ τὸν Ζῶτο κελαῖδου πετόντες Εὐρυτάνες
και κρούοντ' ἐμβατήρια τοῦ Κόντη και παιᾶνες.

Ὁ ξεκουσμένος Τυμμηρστός 'ψηλὰ 'στὸ Καρπενῆσι
πέφτει τοῦ Κόντη τὴν κορφή σκυφτός νὰ προσκυνήσῃ,
βογγᾶ κι' ὁ γέρο Δούναδς κι' ὡς μὲς 'στὸ Κακοσοῦλι
μεθοκοποῦν ἐλευθεροί, μεθοκοποῦν και δούλοι.

Διαίρεσις, διαίρεσις, μεγάλα γεγονότα,
κι' ἀν' ἡ Τουρκία μὰς 'στένεψε τὰ σύνορα τὰ πρῶτα,
μὰ νὰ ποῦ κάνομε κι' ἐμεῖς νομὸς εἰκοσιέτη,
φάτε και πέτε, βρε παιδιὰ,
στηλῶνεται κι' ἡ Λεβασειὰ
κι' ἄμᾶν, Χριστέ, κι' ἄς φέξη.

Σμπάρα, φωτιαῖς, ξεφωρητὸ, κι' ἀντιλαθοῦνε βρόνοι
γιὰ μὴ διαίρει σοφή,
και στέλλου ἡγήγορη γραφή
'στοὺς θεοὺς τοὺς Βουλευφόρους των και 'στὸν σωτήρα
[Κόντη.

Σήμερα νίκηθ' θρίαμβος, σήμερα σωτηρία,
γιαμὰ βαροῦνε μάσκουλα, βαροῦν καμπαναρία,
Λαμπρῆς ἀνάψαμε κερά σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
και σὰς εἰλιθασίσαμε μὲ τὸ λιθασιότρηι,
ἡμνοῦμεν, εὐλογοῦμεν σας, δοξάζομεν σας πάντες
και τῶν ὑποδημάτων σας θὰ γίνωμεν ἱμάντες.

Μὲ σας δὲν ἐπατήθηκε τῆς Λεβασειᾶς ἡ κάπα,
κι' ἀμύγδαλο τσακίσαμε
και μέσα σουγραφίσουμε
τὸν Κόντη, τὸν Μπουφιῶνί μας, τὸν Γιάννη μας τὸν
(Λάππα.

'Ἐτὴ ἔθβα τὴν ἐπτάπυλιν τοὺς ἔξωσαν τὰ φίδια,
μὲ μὴς τῆς Κάζας 'θλόωσαν τὰ χιονισμένα φρόδια,
και νέρφ μαθρ' ἀπλόνονται 'στὴν καθεμὰ τῆς ράχης
κι' ἀρματοῦμένοι βρέμονται στρατοὶ Θηαιομάχι.

Κλάμμα πικρὸ και βογγητὰ, δὲν βγάζουνε φωνή,
και τώρα γιὰ ποιὴν
θελου Ἐγγλέζοι νὰ γονοῦν, ν' ἀλλάξουνε πατρίδα,
γιατὶ δὲν ἔδωσαν σ' αὐτοὺς τὴν ἀγαθὴν μερίδα.

Ὁ Ζεὺς τοῦ Μπακοπούλου τοῦ Φειδίου
ἐξ ἀγλῆς ἀπαυγάζων αἰδίου.

Καταλαλοῦν τὸν Κόντη μας, τὸν ζυμπακο τοῦ ψάλλου,
ζητοῦν παντιέρας Ἀγγλικὰς στὰ σπήτια τῶν νὰ βὰ-
κι' ἀπελπισμέν' οἱ καίφερο! (λουν,
'στοὺς Βουλευτὰς τῶν τώρα λὲν
νὰ πᾶνε μὲ τὸν Σωλοσθουρῶ,
τὸν Βάλφουρ καὶ τὸν Τσαμπερλαίν.

Μὲ τούτῃ τῇ διαίρεσι, μὲ τούτους τοὺς νομοὺς,
ποῦ νέους μᾶς ἐγέννησαν διακρῶν ποταμοὺς
κι' ἐξύπνησαν τὸ μένος μας καὶ τὸ παλῆό μας ἄκτι,
ἐρρίζαμε, Πατρίδα μου, σ' ἔδλων τὰ μάτια στάκτη,
καὶ μέσα τῆς ἐρρίζωσαν κι' ἐβλάστησαν μονάχαις
ἐλευθερίας τρικουβερταὶς χωρὶς καπνοὺς καὶ μάχαις.

Μὰ μὲς 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς
σὺν ἄκουσε κι' ὁ Φασουλῆς
πῶς καὶ τὸ Νέον Φάληρον δὲν ἔγινε νομὸς
κι' ὅτι ξεπέφτ' ἡ Βίλα του, τὸν ἔπιασε θυμὸς,
κι' ἐπορφυρῶθ' ἡ κίτρινη καὶ σιγαμένη φάτσα του
κι' ἔπηρε μισοφύγαρο νὰ βάλῃ 'στὴν ταρατσα του.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέος σκέτος.

Φ. — Ἄφινω τὰ θεάματα Βουλευτικῶν ἀγῶνων
καὶ τὴν παρλάτα τοῦ «Ρωμηοῦ» δι' ἓνα μῆνα μόνον.
Σ' ἀφίνω, Περικλέτο μου, πάω 'στὸ Μὸν Ρεπό,
τούτο θὰ τὸ κατάλαβες καὶ δίχως νὰ 'στὸ 'πῶ.

Βράζει πάλιν τὸ καμίνι φλεγομένης ἐποχῆς,
τὸ μαρτύριον ἀρχίζει τῆς συνήθους ἐβόχης.

Πάω 'στὴς ἄλος τὰς θήνας
καὶ 'στὰς αἶρας τοῦ Ζεφύρου,
κι' ἀπ' τῆ Σούδα τῆς Ἀθῆνας
μὲς 'στὴ Σούδα τοῦ Φαλήρου.

Περικλέτο μου, σ' ἀφίνω,
κι' ἐντολὴν ρητὴν σοῦ δίνω.
Μὲς 'σοῦ καύματος τῆς θρασίν,
μὲς 'στὸν φλογερὸν ἀέρα,
τῶν πατέρων μας τὴν ὄρασιν
ἀκολουθεῖ νύκτα 'μέρα.